

Kedves Olvasóink!

Az idén is igyekeztünk ebben a lapszámban mindazon cikkíróktól kérni egy-egy gondolatot az ünnepről, akiktől a 2023-as esztendőben jelent meg írás a Jobb Latorban. Ezzel is igyekeztünk kifejezni tiszteletünket és hálánkat, hogy segítettek kedves olvasóinknak hol kissé szomorú, hol vidám írásokkal a napjaikat felvidítani! Külön köszönet a zárkákban megfogalmazott írásokért, a bentről jövő szeretetért, mások figyelmeztetéséért, mely utat érdemes inkább járni a bentieknek és a kintieknek.

Kívánunk minden kedves olvasónknak bent és kint egészségben gazdag, lehetőségekhez mérten minél szebb és boldogabb 2024-es évet!

Mécsses Szeretetszolgálat

Decemberi imaszándékunk:

Az év utolsó hónapjában arra kérünk Urunk, áldd meg szándékainkat, törekvéseinket, tarts minden nap magad mellett bennünket, hogy a közeledben lehessünk, Veled nézzünk rá életünkre, így tekintsünk másokéra is. A Tőled látott figyelemmel és türelemmel hallgassunk meg másokat, a Tőled kapott szeretetet adjuk tovább a mellettünk élőknek!

A találkozás ünnepe

Karácsony, húsvét, születésnap, névnap, házassági évforduló, osztálytalálkozó, nyaralás, beszélő, mise stb. Életünk ünnepei. Vajon mi a közös bennük? Azt gondolom, hogy a különböző szintű találkozások: önmagammal, másokkal, a teremtett világgal, Istennel.

Szokták mondani, olyan az ünnep, amilyen az előkészület. Ez bizony nagyon igaz! S a ráhangolódásban a legfontosabb az idő odaszánása! A kinti világban élők folyton azon panaszkodnak, hogy nincs idejük. Na, már most a börtön világában az idő annyi, mint a tenger. **Végre valami, amiből odabent több van, mint idekint!**

Nem szoktunk nagy jelentőséget tulajdonítani az önmagunkkal való találkozásnak, pedig talán ez mindennek az alapja. Főleg keresztény körökben, „nózi törlésnek” hívják, ha nem mások szükségleteivel, hanem saját nyavalyáinkkal, vagy örömeinkkel foglalkozunk. Aztán meg ahhoz vagyunk szokva, keresgéljük a hibáinkat, és hatalmas erőfeszítéseket teszünk azért, hogy valami kicsit is lefaragjunk belőlük.

Ez jut eszembe, amikor olvasási nehézséggel küzdő gyerekekkel foglalkozó szakemberekkel találkoztam. Mesélték, hogy a szülők leggyakoribb reakciója, hogy szinte megállás nélkül gyakoroltatják a gyereket, hogy minél előbb hibátlanul menjen neki az olvasás – szövegértés. A szakemberek viszont azt mondták, az a fontos, hogy a gyerekek legyen olyan terület az életében, ahol sikeres! Legyen az foci, zene, kézműveskedés, bármi! Külön kiemelték a hintázás fontosságát! Azt tapasztalták, hogy ezeknél a gyerekeknél sokkal hamarabb javultak más képességek is.

Így vagyunk ezzel mi is. A minap voltam egy olyan képzésen, ahol bármi is volt a feladat, mindig azt kellett kiemelni, amit jól csináltunk. Teljesen elszoktunk ettől, önkéntelenül is bele – belecsúsztunk abba, hogy igen, ez jó volt, de és már soroltuk is a hiányosságokat. Tudjunk már örülni annak, ha valami sikerül! Akármilyen apró dolog is az: egy finom leves elkészítése, egy jóleső délutáni szunyókálás, egy szép rajz megszületése, egy jó beszélgetés stb. S ha megszületik a hála is a szívünkben, akkor szinte automatikusan javul az ingerültségünkkel, depresszióinkkal, elégedetlenségünkkel való küzdésünk is. Növekedjünk tovább a jóban, s akkor szinte észrevétlenül omladozni kezdenek nehézségeink hegyei is!

Gesztenye

Szebbé és emlékezetessé tenni a karácsonyi ünnepet

„Karácsony készül emberek!
Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek,
legyetek újra gyermekek,
hogy emberek lehessetek!”

Részlet Wass Albert: Karácsonyi
versek II. című verséből

Civil életemben az ünnepek megtartása mindig fontos szerepet játszott. A karácsonyi ünnep különösen fontos volt. Ilyenkor minden családtag készülődött a nagy ünnepre. Mikor mindennel elkészültünk, köszöntöttük a családi békét, amit a kis Jézus születése hozott el számunkra.

2007-óta ezek az ünnepek számomra megszűntek. Én úgy érzem, nem érdemlem meg az ünnep szépségét, mivel börtönbe kerültem. Így teltek el az évek, rokonaimat felköszöntöttem, de magam nem ünnepeltem.

Am ez megváltozott, amikor találkoztam Tibor atyával és a

Mécses Szeretetszolgálat néhány tagjával. Miután beszélgettünk, bátorítást kaptam a szavaikból, hogy Isten engem is számon tart. Ezzel a bátorítással készültem a következő találkozóra. Wass Albert „Karácsonyi versek II.” című versét a szívemben éreztem. A fent említett versszakát megfogadva újra tudtam örülni és mindent megtenni, hogy az ünnep szépsége eljusson a hívő közösség szívéhez is ne csak a füléhez.

Több karácsonyi csodás történettel, verssel köszöntöttük az adventi napok négy gyertyagyújtását és a Szent Család ünnepét, Jézus születését.

Különös figyelmet fordítottam a kápolna földszítésére és a történetek előadására. Számomra a karácsony az új közösséggel kezdődött újra. Ezt még jobban megerősítette a Mécses Szeretetszolgálat. Általuk egy új családot kaptam, akik úgy szeretnek, mint Isten egyik gyermekét. Biztatnak,

lelki erőt adnak és nem engedik, hogy letérjek a Jézushoz vezető útról.

Azóta minden karácsonyi és más ünnepeket úgy szervezek és tartok meg, hogy akik ott részt vesznek, azok egy kis időre otthon érezzék magukat. Szinte jellemzőmommá vált Éva „Kékcskillag” egyik mondata:

„Ha a szívedben nem születt meg a kis Jézus, akkor a fa alatt nem fogod megtalálni.”

Hálás köszönet a Mécses Szeretetszolgálat minden tagjának, hogy elhozták nekünk is a B.V.-be az ünnep örömét és emlékezetessé, széppé teszik a szeretetükkel.

Istentől megáldott békés boldog karácsonyi ünnepeket kívánok szeretettel!

B. Laci

*(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)*

Az ünnep

Felsorolni is sok lenne azt a sok ünnepnapot, amit ünnepelünk társadalmilag és személyesen. Gondolok itt például egy forradalom vagy államalapítási ünnepre, ami érint minden abban az országban lakót; és például teljesen személyes vagy családi alkalmakra: mondjuk egy születés- vagy névnapra, esetleg házassági évfordulóra stb. Azonban kevés olyan ünnep van, ami bejárta az egész földet és mégis lehet teljesen személyes.

A keresztyén világ egyik legnagyobb ünnepe az Úr Jézus Krisztus megszületésének ideje.

A világot az elmúlt két évezredben már sokszor át- és átjárta a jó hír, hogy Isten testet öltött, az Ige testté lett, hogy kereszthalála által üdvösséget adjon a benne hívőknek. Az ünnep roppant sok embert érint, és mégis lehet teljesen személyes. Az Úr Jézussal közösségben élő ember számára

elsődleges Krisztust ünnepelni, természetesen minden nap (a hálaadás ezt is kifejezi), azonban a Karácsony kiemelkedik, és a hívő világ hangulata, karácsonyi légköre minden évben hatással van a nem hívő, pusztán vallásos emberekre is.

Személyes érintettségem a személyes kapcsolatból ered, ráadásul pont karácsonyi időszakban (karácsony előtt egy-két nappal) tértem meg és vallottam bűnt az Úr Jézus lábainál.

Sokak szíve elszorul a karácsonyi énekek, az ajándékozás öröme láttán, mert szívük mélyén érzik, hogy van ennél több. Amikor az ember szívét adja Istennek, megadva, kitarva önmagát Isten kegyelme előtt, akkor éli át valóságosan Isten kimondhatatlan ajándékát, amit kínál és ad is az Isten az embernek.

Ez a hiány töltődött be 1994. karácsonyán az én szívemben is.

A karácsony minden kicsi ajándéka - tudva, vagy tudatlanul – Isten ajándékozó szívét dicséri. Szomorú a kép, hogy sok ünneplő családból ki van rekesztve az ünnepektől. Pedig az Úr Jézus még mindig zörget és szól: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” (Jelenések 3,20)

Áldott az Isten, amiért 2023 évvel ezelőtt elküldte az Ő Fiát a földre, hogy a kárhozat felé hömpölygő emberiséget mentse a kereszten kiontott vére által, és befogadja romolhatatlan, örökkévaló országába!

Kedves Olvasó! Szívemből kívánom, legyen szívednek ura Krisztus és a karácsony Róla szóljon, Őt dicsőítse!

Szeretettel,
Boros Lajos

Ünnepelni

Ünnep. Ez egy főnév. Úgy kérdezzük rá, hogy „Mi?” Nekem ez a szó sokkal inkább kedvemre való igeként. Mit csinál? Ünnepel.

Ünnepelni mindig magasztos. Egyedül, társaságban, szeretteinkkel. Mégis annyi mindent ünnepünk manapság, hogy se szeri se száma, többek között szerintem felesleges dolgokat is. Névnapiakat. Születésnapunkon megünnepeljük, hogy egy évvel öregebbek lettünk, de minden bizonytalanság nélkül nem.

Ünnepelni nagyon divatos dolog lett az utóbbi évtizedekben a világban, de sajnos a legtöbb esetben az ünnep csak egy nyomós indok arra, hogy totálisan lerészegedjünk, kimaradjunk éjszakára, önmagunkhoz képest méltatlanul viselkedjünk, ezzel magunkat sokszor kínos és kellemetlen szituációba kényszerítve.

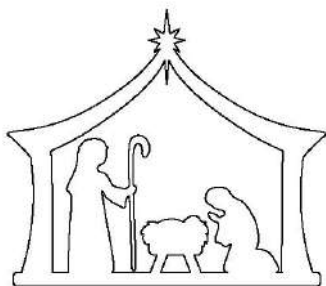
Nekem az ünnep a megemlékezéssel karöltve kéz a kézben jár, méltóságteljesen. Megemlékezünk arról, hogy valamikor, valahol, valakikkel valami sorsfordító történt, ami a mai napig hatással van a mindennapjainkra, a jelenünkre. Például nem kell messzire menni, elég csak március 15-ére, vagy október 23-ára gondolni. Ezek valódi ünnepek. Emlékezünk, valamikor, valahol szenvedélyes és lánglelkű férfiak és nők akár az életük árán is hajlandóak voltak megalapozni a demokráciát. Köszönettel tartozunk nekik többek között azért, hogy nyíltan vállalhatjuk a véleményünket, nézeteinket, és nem kell attól rettegnünk, hogy az éppen regnáló kormány ezért retorziót és megtorlásokat foganatosít.

Ilyen ünnep a karácsony is. Jó esetben bizony nem feledhetjük, hogy valamikor, valahol, valakikkel valami rendkívüli és nagy horderejű dolog történt, ami még most is befolyással bír az életünk legnagyobb részét képező hétköz-

napokra. Megszületett és testet öltött a Szeretet.

Abszolút nem értek egyet azokkal, akik úgy gondolják, a karácsony már elvesztette valódi mélységét, igazi tartalmát. Állításukra az a legfőbb érvük, hogy a karácsony degradálódott az ajándékozásra, elfelejtette és elvesztette keresztény mivoltát, és már csak az ajándékokra korlátozódik. Felületes lett, Jézus születésével már nem törődünk.

Én erre azt mondom, butaság. Valóban, a karácsony szelleme átformálódott, alakot váltott, de semmi esetre sem veszett el, csak az idő múlásával modernizálódott.

Mai napig kedves emlék gyermekkorom minden karácsonya. A fenyőfa édeskés, bódító illata, édesanyám és édesapám órákig tartó közös produkciója, hogy a fa egyenesen álljon. „Faragj még rajta ... jó, egy picit jobbra ... állj, sok, most egy kicsit balra.” A nagy erőfeszítések ellenére a végén mégiscsak csalén állt. A fáról lógó üres szaloncukros papírok szemtelenségünk ékes bizonyítékaként, mert annyira pimaszok voltunk, hogy ki se tömtük őket miután lelegettük. A nagy, olaszos családi vacsorák Szenteste rengeteg önfeledt beszélgetéssel, fesztelen nevetéssel. A csillogó szemek, és a fülig érő szájak.

Itt nekem kézzelfogható volt a szeretet, szinte tapintható.

Őszintén és töredekiesen

bevallom, nem vagyok egy lelkiismeretes Biblia forgató, de néhányszor ütöttem már fel a Szentírást. Bárhol is nyitottam ki, bármelyik passzust olvastam, egy valami már az első perctől kezdve teljesen nyilvánvaló volt: Jézus maga a szeretet. Ebből kifolyólag nem árulok el azzal nagy titkot, hogyha azt mondom, ahol szeretet van, ott Jézus maga is jelen van. Fokozottan igaz ez karácsonykor, Szenteste.

Nálunk egészen biztosan jelen volt a Megváltó minden karácsony alkalmával, na persze nem azért, mert mi olyan kivételes család lettünk volna, távolról sem. Ám karácsonykor nálunk a levegőben izzott a szeretet. A levegőben vibrált Jézus.

Igaz ez minden családra szerte a világban. Mindegy, hogy méregdrága ajándékok sorakoznak-e a fa alatt, vagy üresen ásít. Mindegy, hogy futja-e egyáltalán fára. Nem számít, hogy az asztal a bőséges, több fogásos ételek súlyától roskadozik-e, vagy egy tányér paprikás krumpli árválkodik rajta.

Ezek mind nem fontos dolgok.

A lényeg az, szeretjük-e feltétel nélkül, őszintén, tiszta szívből azokat, akik körbevesznek minket. Mert akkor a szeretet ott rezeg az atmoszférában. És az, amikor megterítjük az asztalt a családnak a vacsorához, képzeletben teszünk-e egy plusz étkezészet az asztalra, és húzunk-e ki plusz egy széket. Mert ha nyitott szívvel tesszük meg, és készek vagyunk vendégül látni Őt, az a hely nem fog üresen maradni, a tányérből jóízűen fog enni, és velünk együtt fog nevetni, amikor múltat idézve régi emlékeken kacag a család. Maga a megtestestült Szeretet, a Názáreti Jézus Krisztus. Szent meggyőződésem, hogy egy család nála jobb asztaltársaságot keresve se talál.

Gargya Sándor Roland
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Emberfia

Jézus küzdött és küszködött magával, miközben menekült a tömeg elől, akik királlyá akarták tenni Őt erőszakkal. Loholva inalt, szedte a lábát. Nem is a sokaság elől, nem is a tanítványai elől, nem is a döglesztő izraeli hőség elől, hanem sokkal inkább emberi önmaga elől. Ezt akkor tudta csak tisztán látni, miután végre leeresztette a fáradt gőzt egy csúf olajfa mögött. Szisszent egy nagyot és dühöngeni kezdett, mert lepisilte a saruját és a köpenyét is picit, mert nem figyelt oda a szívében cikázó gondolatok miatt. Nagyon a fejében volt. Dobálta a köveket, rúgta a port és szívtá a fogát. Ettől kicsit jobb lett. „Mindjárt a hegyen leszek, oda-fenn” - nyugtatta magát.

Most már lépkedett. A szellő is feltámadt a tűző nap mellett, amit kissé biztató jelnek talált az Emberfia. Baktatott felfelé a hegytetőre. Majd újra visszatért a szokásosan felüli, ráadás feszültség. Újra kavargott benne az érzelmi tornádó, ismét sikoltott az indulat-ciklon, csikorgott a foga alatt a por, és a belső feszültség liftezett a torka és a gyomra közt. Minél inkább viaskodott, annál beljebb sodródott az érzelmi ingoványba.

Jézust alapjáraton is hatalmas feszültség és szorongás jellemezte. Isteni és emberi része folyamatos összeütközésben állt egymással. Benne találkozott az ember és az Isten. A véges és a végtelen. A szomjazó a forrással. Emiatt eleve roppanásig feszült lett volna, ha nem tudta volna majdnem mindig megélni a kapcsolátát az Atya Istennel.

Most viszont kibillent. Nem tudott Istenre figyelni. Szégyellte magát, haragos volt, zavart, elárasztotta a sok érzés, kétségbe volt esve. Neheztelt a tömegre, amiért félreértik Őt, és mindenféle haragfantáziában osztotta ki őket magában, végítéletekkel meg angyal seregekkel. Majd magára

neheztelt, hogy ilyeneket érez és gondol. Először azt hitte, a megkoronázási szándékuk miatt billent ki, de nem... Ha őszinte akart lenni magához, be kellett ismerje önmaga és így Isten előtt is, hogy emberi létének jólesett ez a felhajtás... Igen csak imponált neki, hogy ő van a középpontban. Dagasztotta ez az egész az ego-vitorlát. Jó volt látni, hogy az erős férfias férfiak alárendelődnek és felnéznek rá. Már a gondolata is annak, hogy a hajadon szép lányok és nők igazgatják a hajukat, meg mindenféle zsongató metakommunikációs jelzésekkel cirógatják a hormonháztartását, felajzotta őt. Igen, meg a gyerekek is, akiket úgy szeretett, mind Őt akarják ölelni... „Ó ez a hallgatóság! Ó, a francba, a francba! Elegem van, nem csinálom tovább, elég volt. – puffogott magában Krisztus.” Majd olyan mulyának érezte magát, tanítványai biztos kiszúrták rajta, hogy kibillent érzelmileg. Hirtelen veszélyben érezte tekintélyét és gondolatban kétségbeesve kapkodott egy szerep után. Annyira emberi volt most Jézus.

És felért a hegycsúcsra. Köpönyegét leterítette és rögvést fohászokdni kezdett. Mérheterlen nyugalom áradt szívében. Földön innen és mennyországban túli békesség bomlott ki benne fokozatosan. Találkozott ismét az Atyával. Melegség öntötte el tagjait. Ismét rend és harmónia kéklött lelkében. Újra a szeretett Isten fiának érezte és tudta magát. Már megmosolyogta előző tépelődését. Már rég megbocsájtotta önmagának emberi esendőségét és csak ennyit mondott magának, amikor már a vízen járásra készült: elvégre mégis emberek is vagyunk...

Lólé Attila

Minden nap

Olyan öröm van énbennem,
amit eddig nem éreztem.
Olyan Szellem szállt énreám,
amit küldött az én Atyám.

Olyan erőt ad minden nap,
minden emberit meghalad.
Elképzelni nem is lehet,
hogy megerősít Istened.

Ő ad bort, lisztet, olajat,
megvidámítja ajkadat.
Ő ad szádba dicséretet
amivel Őt dicsérheted.

Vigadj az Úrnak, énekelj,
öntözi lelked Szellemmel.
Adj hálát Neki mindenért!
Adj hálát Neki hitedért!

Karaffa Gyula

Eredendő

Én pedig azt mondom nektek,
nincs az a sár, ami nem vízből
született. Bármilyen földbe
markoljatok, de lélekszakadva,
körmötök szakadtáig ássatok.
Minden mozdulatotok vérbő
szakítás legyen a rögökért,
amit a felszínre temethettek,
kegyelettel kövezzétek ki,
ne szégyelljétek és ne féljétek
nyirkos falát vágyaitok kútjának.
Addig küzdjétek magatokat
kérlelhetetlenül a mélybe, míg
meg nem találjátok valamiképp
kristálytisza szomjúságotokat.

Bogi

"Mielőtt
meggyógyítasz
valakit, kérdezd meg
tőle, hogy hajlandó-e
feladni azokat a
dolgokat, amik
beteggé tették."

Hippokratész

Ünnepeink

Az ünnep olyan, mint a lélegzetvétel. Szükség van rá. Kell a megállás az élet rohanásában. Megszakítja az élet monotonitását. Vannak családi, nemzeti, társadalmi, vallási és családi ünnepek. Én az egyházi ünnepekre koncentrálok. Katolikus pap szemével nézve egészen mást jelent az ünnep, mint a többi embernek. Elsősorban szolgálatot, utána jöhet az ünneplés.

Rendszeres ünnepünk a vasárnap. 168 órából egyet az Úristennek adunk. Szükségünk van a vele való találkozásra. Tevékenyen részt veszünk a szentmisén, imába, énekbe bekapcsolódva. Ápoljuk a családi közösséget játékkal, kirándulással.

- A legszebb ünnepünk a **Karácsony**, Jézus születésének a napja.

Ádvent 4 hetében esténként meggyújtunk egy gyertyát az ádventi koszorún. Imádkozunk, énekelünk, egy-egy szentírási részt felolvasunk és beszélgetünk. Gondolkozunk, hogy kinek milyen ajándékot készítsünk. Igyekszünk titokban tartani, hogy nagyobb legyen az öröm. Reggelente van a hajnali mise az ún. roráté. Esténként betleheme-zünk. Jézus születésének történetét jelenítjük meg. Öröm látni az idősek arcán a boldogságot. Éjfél mielőtt pásztorjátékot adunk elő. Utána történik otthon az ajándékozás.

- A legnagyobb ünnepünk a **Húsvét**, Jézus feltámadása.

Negyvennapos felkészülés előzi meg. Nagyböjten keresztutat járunk, péntekenként böjtöt tartunk, végigelmélkedjük Jézus szenvedését, halálát, elvégezzük a szent gyónást. Nagycsütörtökön az utolsó vacsorára emlékezünk, nagyszombaton este tartjuk

a feltámadási körmenetet és a húsvéti ételek megáldását. A szentelt sonkát, tojást, kalácsot fogyasztjuk vacsorára. Csúcspont a húsvétvasárnapi ünnepi szentmise és ebéd. Ilyenkor összejön a család. Finom ebéd után a felnőttek beszélgetnek, a gyerekek játszanak.

- Elfelejtett ünnepünk a **Pünkösöd**.

A Szentlélek eljövételére emlékezünk. Jézus megígérte és 10 nappal mennybemenetele után el is küldte a vigasztaló Szentlelket. Ő tud lelkesíteni minket.

Az egyházközségünk egyik ünnepe az elsőáldozás, amikor a 3. osztályos hittanosok először gyónnak és veszik magukhoz Jézus testét a kis fehér ostyában.

A másik ilyen ünnep a bérmálkozás, ahol a 15 éven felüli fiatalok kapják meg Püspök atyától a Szentlélek ajándékait és válnak öntudatos felnőtt keresztényé.

A fiatal párok pedig Isten szent színe előtt mondják ki a boldogító igent és kérik áldását házasságukra az esküvői szertartásban.

Vannak családi ünnepeink is: névnap, születésnap, évfordulók. Ilyenkor együtt örvendezünk, elismerjük egymásnak a sikerét. Mindenkinek jól esik az odafigyelés.

Kívánom, hogy alapos felkészülés után legyen mindenkinek áldott ünnepe!

Lajos atya

A szeretet hajnala

Karácsony ünnepe szerintem minden embernek mást és mást jelent.

Számomra lélekben a legfontosabb a készülődés. Voltak évek, amikor teljesen kopár és sivár környezetben voltam kénytelen átélni a karácsonyt, mégis vártam, mert az ünnep jelentősége nem a helytől függ, ahol megélem, hanem a szívemben feltörő érzések, emlékek hozzák el a fényét.

Szeretem a karácsonyt, szeretem felidézni a gyermekkoromban átélt ünnepi estéket. Szép emlékek ezek, amikre ha visszagondolok még ennyi év után is, örömmel töltenek el.

Ahogy telnek az évek, egyre fontosabbá válik számomra a békesség, a csendben eltöltött órák, az imában töltött idő, amit Istennel töltök. Minden napért, minden pillanatért hálát adok. Kérem Istent,

hogy segítsen áldássá lenni mások életében, mert hiszem, hogy minden nap lehet ünnep és minden nap lehet a szívekben karácsony. Mert a Jó Isten szeretete által tehetem szebbé mások napjait. Legyen az egy baráti kézfogás, egy mosoly. Apró pillanatok, amik örömet okoznak másoknak.

Nincs szükségem arra, hogy órákat töltssek bevásárlóközpontokban és nyüzsögjek a forgatagban ahhoz, hogy meglepetést okozhassak annak, akit szeretek. Azt gondolom, ha minden nap odafigyelek a szeretteimre és azokra, akikhez aznap vezet az utam, akkor tudom mivel szerezhetek örömet nekik.

Minden nap lehetünk ajándékozók és ajándékozottak egyaránt. Isten minden ember szívébe elhelyezte az Ő szeretetlángját.

Csillag Melinda szabadult testvérünk

Az élet és az erőszak

A címből úgy tűnhet, és élettapasztalásaink is azt mutatják, hogy az erőszak valamiképpen része, velejárója az életnek. Mintha elkerülhetetlenül a mindennapjaink szükséges lételelemének kellene lennie az erőszaknak, mert az olyan jó és sok örömet, boldogságot okozna nekünk. Bár ennek pont az ellentétét eredményezi (bűnt és bánatot), mégis élünk vele és néha el is szenvedjük. Akárcsak az élet, az erőszak is sokszínű és különböző formában létezik: testi, lelki, tevőleges, elméleti, véletlen, akaratlagos és több szintje is van: kényszer, kínzás stb. Akárhogy is tekintjük, az erőszak mindenféleképpen negatív jelentésű (igen ritka a pozitív esete), és így a bűn fogalmához tartozik.

Az első „erőszak” az életben, maga a születés, amit igazából, sokakkal együtt inkább ajándéknak tekintek, de ha a nyers valóságot nézzük, akkor senkit sem kérdeztek meg, hogy a világra akar-e jönni. Igaz, ez lehetetlen is lenne. Bármily hihetetlen, megtörtént a normálatlanságot súroló eset, amikor egy felnőtt ember beperelte a bíróságon a saját édesanyját, mert az ő megkérdezése nélkül szülte meg őt. Igaz, ez az USA-ban történt, ahol nem meglepő az ilyen agyamentség. – Tehát a mi döntésünk nélkül születünk meg, és így az is tény, és vehetjük úgy is, hogy kényszerből (az erőszak egyik megnyilvánulása) létezzünk. Talán egy „kicsit” morbid szemszög ez, de akkor is van benne némi valóság. Abban is van csipetnyi igazság, hogy az életünkben időnként eszünkbe jut az is, miért nem maradtunk - maradhattunk inkább a biztonságot adó anyaméhben, és miért kellett minket a természet követelte erőszakkal kinyomni, az „időnként” veszélyes üzemnek minősülő, erőszakkal teli világba. Ahogy ezt joggal vagy jog nélkül minket „szerető” emberek egyszerűen fogalmazva mondják: Neked nem kellett volna megszületned. Miért nem maradtál az anyaméhben?

Amikor az erőszak nem mindig és nem minden esetben szül erőszakot: kisgyerekként vidám és vadóc voltam, viszont kicsi és vékonyka létemre igazi kis méregzsákká változtam, ha gúnyolódás tárgya lettem. Ezért aztán elég sok intőt és kék-zöld foltot kaptam, na meg idegeskedést, szidást anyutól. Így kerültem a még fiatal, az apaszereptől berzenkedő élvhajász életet kedvelő apapótlék keze alá. Aki bár huszonhat éves volt már, és értelmiségi családból származó intelligens ember volt, de az élethabzsoló felfogásából és életmódjából még csak kifelé tekintető, így nem állt még teljesen készen egy kötöttségekkel járó együttélésre és az apaszerepre, egy nála tizenegy évvel idősebb nővel és annak tíz éves fiával. Nevelőapám, mint kezdő pót-élettárs és pótpapa úgy vélte, csökkenti anyu feszültségét, amit az én verekedéseim okoznak, és persze együttal

engem is a jó útra térít. Erre a „legjobb”, legegyszerűbb megoldást választotta, amint a jelét észlelte, hogy verekedtem, azonnal megvert. Erőszak gyógyódként az erőszakra, de hatásos volt, mert elég gyorsan abbahagytam a verekedéseket. Igaz más, normálisabb alternatív életfoglaltságokat is bemutatott, amikhez már nem kellett erőszak. Ilyenek voltak például a könyvolvasás és sportolás szeretete, amikért a mai napig is hálás vagyok neki. Ami érdekes, később már katonakoromban megjegyezte a nevelőapám: Sajnálom, hogy kineveltem belőled az egészséges agressziót.

A következő erőszak az életben: már huszonhárom éves voltam, a barátnőm húsz, és több, mint másfél éve jártunk együtt, és már a szüleim javasolták többször, költözzünk össze és házasodjunk meg. Ekkor lett terhes a barátnőm, a szüleim még jobban párolták az egybekelésünket. Mindketten örültünk, és úgy éreztük, hogy igazi teljességben fogjuk folytatni már hárman a közös életünket. De nem így lett. Az anyósjelölt előbb olyan „aproságokkal” ellenkezett, minthogy össze is költözhettünk, meg is esküdhettünk, de Timi adja továbbra is haza a teljes fizetését, és irattassam át az anyu lakását (amibe összeköltöznénk) a Timi nevére. Majd a „Mama” kerek-perec kijelentette, ha a lánya megszüli a babát, akkor kitagadja a családból (lelki erőszak). Elmondtam, hogy szeretem őt, és szeretném, ha megszülné a gyermekünket. Az anyósjelölt lelki erőszaka erősebb volt, így testi erőszakkal (abortusz) elvetették a gyermekünk életét. Amely előre vetítette, és az anyós további „segítsége” meg is erősítette, hogy egy év után a kapcsolatunk elhalt. Ha talán legalább a „mamához” hasonlóan lettem volna erőszakos, akkor még ma is együtt lehetnénk esetleg, de biztos lenne egy életajándékom (egy már felnőtt csemetém), és én is adhattam volna az életben egy ajándék életet a gyermekemnek és a világnak is. Így az életem is alakulhatott volna másként, mint ahogyan eljutottam az emberségem végzetéhez, mely két áldozatom életét megszakította. De minden rajtam múlt!

Az erőszakkal, a tettemmel „nemcsak” két ártatlan életutat törtem ketté, hanem az áldozataim létajándékaitól fosztottam meg a hozzátartozóikat is. Bűnös cselekedeteimmal saját magam ellen is erőszakot követtem el, hiszen azt az önmagam, azt az öntudatot gyilkoltam meg, ami egészen addig abban a hitben élt, hogy szó szerint ember, emberi. A tettem nem csalódást okozott, hanem porrá zúzását jelentette mindennek, magamnak és sajnos két embernek is, akik valóban emberek voltak. Talán túl gyáva voltam, hogy valójában lezárjam az életemet, mint ahogy azt az áldozataimnál tettem. De ha

megteszem, az is gyávaság, hiszen nem vállalom a felelősséget a bűnömért, a szembenézést önmagammal, a bűnnel és a bűnhődéssel. Kérdés, hogy mi a valós áldozás-áldozat? A gyors halál és rövid büntudat, vagy az életfogytig tartó bűnlét.

Börtönbe kerülésem óta folyamatos, megkevlhetetlen tevékenységem, az ismeret-önismeret szerzés, a mélyrehatóbb önvizsgálat a valóság talaján. Tisztáznom kellett a múltat, miért és hogyan jutottam el a tettem elkövetéséhez, a jelen helyzetemhez. De egyben el kellett gondolkodnom a jövőmről, hogy van-e értelme folytatni az

életet, érdemes-e küzdeni a mindennapokkal-évtizedekkel a bizonytalan célért a szabad létért, amit lehet, meg sem élek.

Így a huszonharmadik börtönévemben úgy érzem, hogy bár a börtön „erőszakintézmény”, ám valami-képpen az „élet iskolája” is. Mert minden napot meg kell élni valahogy úgy, hogy értelmét és értelmet is találjunk. Azaz élni és élni hagyni, az erőszak csírája nélkül, hogy érdemes legyen a holnapot is átélni emberként, újból emberi érzéssel létezni.

Pásztor József
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Érintésmentes Karácsony?

Amikor 2020-ban berobbant a világba a COVID, nem is gondoltuk volna, hogy olyan járv-lékai lesznek, mint például: érintésmentes világ. Mit is jelent ez? Mindent próbáltak úgy megoldani pl. az üzletekben, hogy a lehető legkevesebbet érintkezzenek az emberek egymással és a tárgyakkal. Átéltük, megtapasztaltuk a saját bőrünkön, mennyire szörnyű volt. Aztán jött a fokozatos feloldás és szépen lassan minden helyreállt.

Azonban amikor belépek egy börtönbe, akkor újra meg kell tapasztalnom, ez a világ odabent nem múlt el teljesen, csak „rabosítva” lett. Miért? Mert ugyan a fogvatartottak érintkezhetnek egymással a benti szabályokat szigorúan alkalmazva, de a kinti világgal továbbra is érintésmentesen lehet csak kapcsolatot tartani. Ez az év 362 napján sem könnyű, de a karácsonyi ünnep 3 napjában szinte örjítő. Hiszen a rácsok között döbben rá az ember, az igazi érték nem az aranyban és pénzben van, hanem az emberi kapcsolatokban. Ez pedig akkor igazán értékes, ha érintéssel, érzelmekkel és szeretettel van átítatva. Mert a börtönben is megvan a kapcsolat: telefon, levél, skype, beszélő, de megérinteni a másikat, a szerettünket utóbbinál sem lehet. Biztonsági szempontokból. Igen ez mind érthető. De akkor is... A fogvatartottak lelke egyre jobban sorvad el, mert hiányzik az érintés, az ölelés, a csók. Ennek hiánya pedig Karácsony táján még inkább rátör a bentiekre.

Mi lehet akkor a megoldás? Megszegni a szabályokat? Szökést tervezni? Semmiképpen sem!

Mindenhez erőt, kitartást csak attól lehet kérni, aki ugyancsak átélte, hogy érintésmentesen kellett meghalnia, gonosztevők között.

Ő tudja, mit érzel drága Testvérem! Borulj oda elé imádságban, és kérd, Ő legyen, aki átsegít ezen

az időszakon, az egyházi évünk legszebb és legszentebb ünnepén. És Ő meg fogja adni neked, ha tiszta szívvel kéred, ebben biztos vagyok. A hiányt, az űrt pedig be fogja tölteni Önmagával. Rá fogsz döbenni, a karácsonykor földre született Krisztus tart a karjaiban és átölel meleg szeretetével. Letörli könnyeidet, melyek azokért folynak le arcodon, akiket nem ölelhetsz meg ezen az ünnepen. Töltsön be téged ez a szeretet az Ő Szentlelke által, és adja meg neked a mi Urunk, minél hamarabb átölelhesd azokat, akikért érdemes itt kibírni. Ha pedig kint fogod már ünnepelni a karácsonyt, akkor se felejtse el sohasem, hogy nem ajándékok, drága kincsek adják a legnagyobb örömet neked, hanem a mennyből földig hajló Szeretet, amely érted, miattad és helyetted adta az életét, hogy neked örök életed legyen majd odaát.

T.Viki
Ref.l elkész

			7			4	2	8
7	1	4	8				5	
2			9	4			1	
8	9							1
		2		6		7		
6							4	9
	2			8	4			5
	5				2	1	7	4
4	6	9			7			

A Mécses másik arca, avagy a szükségben jövő segítség

A Mécses Szeretetszolgálat leginkább fogvatartottak életébe visz örömteli pillanatokot a tevékenységei által. Ám ismerjük meg most a Mécses más irányba fordított segítő arcát, amely ugyanúgy a szükségben lévők felé irányult, lehetőséget adva szegény emberek nehéz napjainak megkönnyítésére.

Egy szeptemberi napon abban a reményben indultunk útnak, ünnepi hangulatot viszünk egy erdélyi hat gyermekes szegény család életébe.

Talán sokunk szíve összeszorul, és szemeink könnyekkel telnek meg amikor kisgyermekeket látunk embert megpróbáló mély szegénységben élni. Ilyenkor mint a nyári villámok cikáznak a gondolataink, segítséget keresve az életük jobbá tételéhez. Ezzel a céllal indulhattunk mi is útnak, hogy megtegyünk több mint kétszáz kilométert a nemes cél érde-

kében. Öröm volt a szívünkben hiszen tudtuk, várnak ránk a háztárhoz közeli városban, egy felújításra szoruló kicsiny házban, ahol már egyszer megfordultunk. A mostani látogatásunkkal a házlakói életminőségének javítása volt a célunk. Segítségnyújtási szándékunkat csak a Mécses lelkes tagjainak a segítségével által tudtuk megvalósítani. Gyűjtést szerveztünk a család számára, melynek célja az ivóvíz bevezetése volt. És Isten felettébb módon kiárasztotta áldását az adakozó Mécses testvérek összefogása által, akik együttes szívvel adakoztak a család számára.

Az autóink tele volt plusz adományokkal, melynek nagy részét egy székesfehérvári gyülekezet gyűjtötte össze, egy kedves csoporttársunk szervezése által. Néhány óra eltelte után megérkeztünk a gyermekzsivajtól hangos kis házba, ahol belépve a szere-

tetteljes fogadtatás feledtette velünk azt aényt mintha több tíz évet visszamentünk volna az időben, mintha az idő kerekai nem előre, hanem hátrafelé forogtak volna. A körülmények nem a mai kor emberei által megszokott kényelmet szolgálták, mégis látható volt a szívekben lévő ünnepi hangulat.

Amikor ezeket a sorokat írom, már a házban is be van vezetve a víz. Sőt még egy villanybojlerrel is sikerült a családot megajándékozni, így nem kell fazékba melegíteni a vizet.

Egy kis összefogással ünnepi hangulatot vihettünk a szükségben lévő emberek számára.

Köszönjük mindenkinek, aki részt vállalt az ünnepi hangulatot idéző örömteli eseményben.

Hálát adunk Istennek, aki kegyelme által segített, és segít bennünket.

Szeretettel: Éva

Isten Küldötte!

Az idők folyamán (mely nem tudjuk honnan ered és meddig folyik) sodródik az emberiség a világban. Valamikor, valahol belelépett, amikor még nem tudott úszni benne. Aki teremtette, ihlette és intette mit tegyen és mit ne tegyen az ember. Több tennivalót adott az öröklét szilárd talaján, hogy szeretetben, békés jólétben tudjuk élni mindennapjainkat a kijelölt úton. Valóságosan, mértékletesen és szentül élve a jelenvaló világon, ez az egyetlen dolog vezeti az embert mindahhoz. Nem kis dolog, ám azt hiszem nem is lehetetlen. Csak akkor lehetetlen, ha az ember engedetlen és telhetetlen az éden javaival.

„Bizodalmod legyen az Úrban teljes elméből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál! Minden utaidban megismered Őt; akkor Ő igazgatja a te utaidat.” (Példabeszédek 3,5-6)

Ily bölcsességgel csak később rendelkeztek, amikor már páran

megúszták a nagy özönvizet is! Amely a rendelt, adott útról való eltérés következményeként esett meg eleinkkel! Mert megromlott a Föld, melyen uralkodniuk kellett volna, nem sínylődniük, ha az Úrra hallgatnak, nem a kígyóra! Ki volt a hibás? Bármelyik is, mindnek menni kellett, mert elvállalni semelyik nem merte, mind másra mutatott önmaga helyett. Isten tett igazságot és ez a halál helyett kizárás lett a békés jólétből! Fáradságos munkával keresni a kenyeret, fájdalommal szülni gyermeket, és úgy megtanulni úszni és cipelni bűn terhet! A gonosz lett az úr a jók felett. Az pedig még nehezebbé tette az emberlétet!

Isten látta, hogy akiket kizárt az éden kertjéből mennyit szenvedtek utána, ezért megsajnálta mindet, kik szenvedtek tetteik következményeitől és eltervezte, segít nekik megtalálni az édenkertbe vezető utat és újra, de

már kellő védelemmel óvja a visszatalálókat! A kígyót végleg kívül rekesztve és az emberszívét hittel, jó reménnyel és szeretettel megerősítve!

Nagy árat fizetett mindazokért. Egyszülött Fia Jézus Krisztus vállalta egyedül magára a nagy feladatot, hogy vérét és életét adja értük. Az oda vezető úton Ő lesz kísérőnk, támaszunk, segítőnk és védelmezőnk! A bűnösök és betegek Megváltója, Gyógyítója, Útmutatója. Mindene megvolt hozzá, már csak mi kellettünk. Te és én is, kedves olvasó, ha a békés jólét a vágyott életelemed! Oda egy út, egy valóság és egy élet vezet minden tisztulni és gyógyulni vágyó bűnöst és beteget! Úgy hívják Jézus Krisztus, Emmánuel! Ünnepli Őt menny és föld és megemlékeznek Róla napról napra, évről évre attól függően kiről mennyi terhet vett le és mennyire szereti viszonzásul! Megígérte, velük marad örökre! (folyt. túloldal)

(folytatás előző oldalról)

Vajon itt van-e még Jézus, él-e bennünk és közöttünk, teljességre jutott e küldetése, amiért jött, hogy életünk legyen és bővelkedjünk Vele és Altala minden jóban! Szeretet, békesség uralkodik

-e bennünk és közöttünk? Ez szíve szándéka és célja!

Aldott, békés születési, karácsonyi ünnepet kívánok! Reméljük az ünnepeket is jelen lesz lélekedésben és valóságban! Ő nekünk és mi Neki!

„Mert az Ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk” (Efézius 2.10)

Sanyi

Az Ünnep

Mi az ünnep? Az év meghatározott napjainak eseményei? Sorolhatjuk: húsvét, karácsony, újév, születés- vagy névnap, előléptetés ... stb. Várjuk, készülünk, takarítunk, sütünk, főzünk, ajándékot veszünk ... ja, és aggodunk, stresszelünk, hogy ne éjjen oda semmi, időben kész legyünk, mindenki örüljön mindennek. Rosszabb esetben ezen feszültségeinket rázúdítjuk a környezetünkben élőkre, vagy csak magányosan reménykedünk, valaki örömmel ránk nyitja az ajtót, vagy legalább küld egy üzenetet.

A külsőségeket leszámítva belül mindannyian másképp éljük meg az ünnepnapokat. Befolyásolja ezt a gyermekkor, a múlt emlékei, érzései. Általában létezik egy ideánk, és szeretnénk, ha egyszer lenne egy „OLYAN” ünnepünk. Ismerős? Egy álomképet teremtünk, ami nagy ritkán egyezik a valósággal. Volt már kellemes, örömteli pillanatom a múltban, de ez mégiscsak távol állt az amerikai karácsonyi filmek illúziódús világától. Hiszen ki ne szeretne egy csodás környezetben, gyönyörű fényekkel díszített házban ünnepelni, szerető párjával, gyerekeivel, szülőkkel, nagyszülőkkel. Nem szerettem az ünnepeket, mert tudtam, bármekkora erőfeszítéseim árán sem fog ez megvalósulni soha. Ahogy mindenki más, és is változtam. Már nem kergetek illúziókat, egyszerűen bízom Istenben, és Ő meg fogja teremteni azokat a körülményeket, amelyek a legnagyobb boldogságot adják a meg-

felelő időben, a megfelelő társal és közösséggel (ld. Zsolt 37,5).

Bárcsak ennyire könnyű lenne áthidalni az alapvető emberi érzelmeket, vágyakat, és táplálni a türelmet. Az ünnepek mindig emlékeztetnek, hogy nem ott és nem velük vagyok, akikkel szeretnék. A magány kimerítően lepelként telepszik a lélekre. Ez bárkivel előfordulhat, mert az elszakított emberi kapcsolatok az arctalan félelem és a bizonytalanság melegágya. Teréz anya így fogalmaz: „a modern világ leprája a magányosság és az emberek nem akarják, hogy mások megtudják róluk, hogy leprások.” Ezért ezt tagadjuk, miközben a magány megsemmisítően tud hatni az önértékelésre, fokozza a szomorúság, az alkalmatlanság és a veszteség érzését, amely még jobban elszigetel másoktól. A leghatékonyabb gyógymód Jézus és a benne való hit.

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való...” (Jak 1,17a).

Isten életed legsötétebb pontját is fényes ünneppé varázsolhatja. Mert mit jelent az ünneplés? Szerintem felszabadult öröm, nevetés

és szeretet, értékesnek tartott pillanat, amit együtt, közösen élhetünk át, oszthatunk meg egymással.

„Örüljétek az Úrban mindenkor!” (Fil 4,4a), hiszen Jézus elhozta az örömhírt, és ez a legnagyobb öröm-ünnep minden napon. Még az unalmas hétköznapokat, monoton munkát is örömtelivé teheted, ha bármit teszel, Isten dicsőségére, az Úr Jézus nevében cselekszel (1Kor 10,31; Kol 3,17). Az örömet a külső körülményektől függetlenül, önmagunkban táplálhatjuk, ha igazán hálásak vagyunk mindenért. Így nézőpontot váltva rájöhethetünk, a legegyszerűbb dolgokban is nagy örömök várhatnak. Öröm, ha számunkra fontos emberekkel megoszthatjuk életünket, spirituális, érzelmi tapasztalatainkat, így a meghitt együttlét győz a mindennapok forgatagával szemben, és igen, lehet minden nap ajándék és ünnep.

Öltözzétek fel a szeretetet (Kol 3,14) és indulj el a körülötted lévők felé: légy áldás, lelki gyógyulás, emelj fel és vigasztalj szíveket, szólj szépet, tégy jót, légy jelen, mert nagyobb boldogság adni, mint kapni (ApCsel 20,35) és ezt bármikor megteheted, és ünneppé varázsolhatod mások egyszerű hétköznapjait is.

„Sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai” (Róm 12,4-5).

Taczmann Elek
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Isteni kegyelem a hétköznapokban!

Gyermekként talán sokan szeretnünk volna testvéreket magunknak, akikkel tudtunk volna játszani, szórakozni, akikre mindig lehetne számítani, ám ez nem történt meg, vagy nem pont úgy, ahogy mi szeretnünk volna, de Isten milyen csodálatos, mert abban a pillanatban, amikor te átadod az életedet a mi mennyei Atyánknak, egyből lesz vagy 500 millió testvéred, hittestvéred. Talán játszani nem tudtok, nem tudunk, ellenben egymásra számíthatunk. Tudjuk egymást segíteni, hiszen már nem én élek, hanem a Názáreti Jézus Krisztus él bennem, bennünk a mi szívünkben, lelkünkben, így nem kérdés, hogy szeretettel fordulunk egymás felé.

Ebben a száguldó vad világban a szeretet szinte teljesen kihalt az emberekből, és helyét átvette a harag, az irigység, a bánat, a panaszkodás. Nap mint nap tapasztaljuk, hogy a közvetlen környezetünkben is igen nagy szükség van a szeretetre.

Apa támad a fia ellen, fiú az anyja ellen, nemzet a nemzet ellen, testvér a testvér ellen.

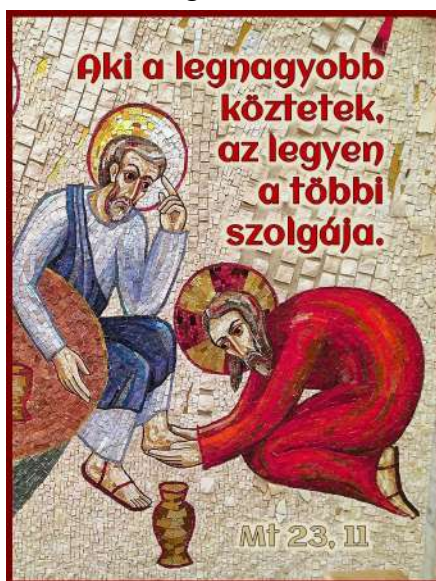
Hogyha jellemezni kellene egy szóval ezt a mai világot, akkor talán az lenne a legjobb példa rá, hogy „kegyetlen” világ.

Viszont van egy jó hírem, drága testvéreim, ezen igenis tudunk változtatni, sőt Isten gyermekeként nekünk első dolgunk, hivatásunk közé tartozik, hogy példát mutassunk az embereknek, lehet másként is élni, lehet krisztusi emberként gondolkodni, cselekedni, amivel tükröt tarthatunk másoknak is. Most talán azon gondolkodsz, hogy hogyan? Úgy, hogy szeretettel, odafigyeléssel fordulsz a társaid felé. Talán joggal kérdezhetsz, milyen szeretettel? Erre a legjobb útmutató az 1Korinthus 13:4-9 és 13:13. Olvasd el! Isten úgy szerette a világot, az egyszülött Fiát áldozta értünk, hogy mi bűnös emberek

példát kapjunk arra, milyen hatalmas az Isten szeretete, kegyelme. Márk 12:30-ban azt mondja az ige: „*Szeressed azért az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből*”. Ez az első parancsolat.

„*Szeresd felebarátodat, mint magadat*”.

Te tudsz szeretni másokat? Tudsz adni önzetlenül másoknak? Képes vagy Istenről beszélni, beszélgetni?

Hajlandó lennél rá, hogy megalázd magad Isten előtt, Isten gyermekei előtt? A helyzet az testvéreim, lehetünk mi akár milyen erősek, és akaratosak, mi akkor sem tudunk saját magunktól megváltozni, de hogyha kérjük a jó Istent, hogy változtasson meg bennünket, akkor ő meg fog változtatni: Isten nem erőszakos, ő arra vár, hogy te nyisd meg előtte a szívedet, lelkedet. Saját magától nem fog változást hozni, neked előbb be kell engedned a szívedbe Jézust, addig ő nem tesz semmit. Úgyhogy kérjétek az Urat mindig, minden reggel és este.

Adjatok, adjunk neki hálát az életünkért, az új, megváltott életünkért, mert ő vele egészen csodálatos az élet.

Megtanít értékelni még a

csekélynek tűnő dolgokat is, megtanít boldognak lenni, örülni, szívből nevetni, és teljesen mindegy, hogy hol vagy, ha Istennel jársz, akkor minden lehetséges, nem a hely számít, hanem az oda-szánt, alázatos szív.

Viszont nem szabad elfeledkezni a hálaadásról sem. Hálát kell adni Istennek mindenért, amit neked adott, és igen, hogyha eddig még nem adtál hálát, akkor most itt az alkalom rá, hogy elkezd.

Például így: Drága Mennyei Atyám, a Názáreti Jézus Krisztus hatalmas és szent nevében hálát adok Uram az életemért, hálát adok azért, hogy megtartasz engem és a szereteteimet erőben, egészségben, boldogságban, béke-ségben. Hálát adok Uram neked, hogy adtál reménységet, ne úgy gondoljak magamra, mint egy nyomorult, semmire való emberre, hanem úgy, mint a te gyermekedre, aki mindenre képes Istennel a szívében Hálát adok neked Uram, hogy megismerhetlek, napról-napra egyre jobban szerethetlek. Hisz te vagy minden remény az életemben, aki óvsz, féltesz és támogatsz engem. Neked köszönhetem minden új tervem, hogy veled Uram jobb emberré lettem. És drága Mennyei Atyám, azt kérem tőled, hogy ez a szeretet feléd soha el ne múljon, sőt csak egyre hatalmasabb legyen. Ámen.

Ugye milyen jó érzés hálát adni? Akkor csak gyakorold nap, mint nap.

Ezekben a szürke, megfásult hétköznapokban is gyakorolni tudod a szeretetet, csak hallgatni kell, hagyni, hogy a szellem vezessen. Ez lehet akár egy jó szó, egy őszinte mosoly, vagy egy megnyugtató, türelmes hallgatás. Egy jótétemény, egészen apró dolog, azonban lehet, hogy másnak egy segítség, egy örök élmény.

Hogyha szeretet van a szíved-

ben, akkor azt ne tartsd vissza, ne tartsd meg magadnak, oszd meg másokkal. Benned nem fog elfogyni, sőt azáltal, hogy másokkal is megosztod, hatványozottan nőni fog, és ez a kis mustármag előbb vagy utóbb már gyümölcsöt termő fa lesz, és csak rajtad múlik, hogy ezt a fát milyen tettekkel ápolod, táplárod. Amilyen a te szíved, olyan a tetted is.

Minél jobban, minél mélyebben beleásod magad az Úr szolgálatába, Isten ígéjének tanulmányozásába, annál nagyobb lesz rajtad a mi Mennyei Atyánk áldása, kenete, csak tiszta szívből, őszintén oda kell fordulni hozzá.

Persze vannak nehéz, mély, nyomasztó napok, amikor úgy érezzük az egész világ összefogott ellenünk, ám hogyha ezekben a nehéz időkben is kitartasz, akkor új lépcsőfokra fog helyezni téged Isten, mert a hited megerősödött, és már elvárja, hogy fejlődj a hitben, tanulmányozd, ásd bele magad mélyebben, még ennél is mélyebben Isten munkájába, szolgálatába. Ő segíteni fog, csak az első lépést neked kell megtenned. Csak kérd és szánd oda őszintén az idődet. És ne legyél olyan, mint a rossz, képmutató böjtölő, aki felhívja magára a figyelmet, mindenki „lássa”, ő böjtöl. Olyan legyél, mint a róka: eszes és ravasz.

Amikor Isten munkáját, szolgálatát végzed, ne várd az emberek dicséretét, nem nekik szolgálsz, nem őket szolgálod, hanem Istennek szolgálsz. Alázattal szánd oda életedet Krisztusnak és ő majd az Atyánál közbenjár és felmagasztal téged, engem és mindenkit, aki csak így cselekszik. A szeretet nemcsak vasárnap van a mi szívünkben, velünk van reggel, délben, este. Mindenben, amit teszünk, mondunk, ahogyan másokkal bánunk.

Próbáld ki, hogy egy napig így, szeretettel próbálsz fordulni a társaidhoz, akkor mennyivel jobban fogod érezni magad. A lelked szinte megszépül, felvidul. A Szentlélek akkor örül, hogyha kéred a segítségét, hogyha jó cselekedeteid vannak, amik méltók Istennek szemében a dicséretre. Ilyen lehet akár egy bizonyágtétel Istennel kapcsolatban. Nem mások hite által fogunk hitben megerősödni, hanem ezek a bizonyágtételek közelebb visznek az Úrhoz, ahhoz, hogy vágyva várjam én is, hogy érezzem, éljem át Isten hatalmas szeretetét, gondviselését.

Azt kívánom nektek, drága testvéreim, ti is éljétek meg, tapasztaljátok, meg azt a csodálatos szeretetet, amikor Isten megérint, amikor érzed a Szent Szellem jelenlétét, szeretetét. Akkor mindig

csak arra fogsz vágyani, ismét bárcsak átjárná a jó Isten szeretete egész testedet, lelkedet. Csak hagyj, hogy vezessen téged, ne állj neki ellen, bár nem is tudnál, és hogyha azt érzed, úgy gondolod, kaptál egy kijelentést, vagy akár egy szolgálatot, elhívást az Úrtól, akkor kérlek ne hagyj elveszni, állj bele, adj bele mindent, mert akkor Isten segíteni fog, és áldás alatt lesz a te szolgálatod.

Amikor azt akarod, hogy szeressenek, Isten is szeressen, akkor kezdj saját magaddal, tanulj meg önmagad szeretni, elfogadni olyannak, amilyen vagy. Vagy hogyha te tudsz ellene tenni, hogy ne olyan legyél, mint régen, akkor hajrá, ne halogasd a dolgot!

Tudnál több időt rászánni Isten ígéjére, akkor még ma kezdj el kitolni a határaidat! Ne legyél a saját korlátaid, időkorlátaid rabja!

Hogyha van olyan személy, akivel eddig is beszélgettél, de Istenről még nem, akkor legyen a mai nap a kezdete, állj bele a szolgálatba, közvetítsd Isten kegyelmét, szeretetét, és legyen meg Isten akarata szerint!

Görcsi Norbert
(*BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével*)

Karácsonyi vendég

Karácsonykor meglátogatott a Golgota Báránya, és én nagyon megijedtem. Mégis miként adhatok neki tisztességet a sápadt falak sötét homályában? Mégis mit mondjak a keserűségem kelyhének kiöntése nélkül?

Azért mégis sokkal jobb lenne egy ragyogó szobában, karácsonyfadíszek tündöklő fényében szeretetem megvallani. De mit hallok? – Ordító csendben elhangzott suttogást!

– Születésnapomra mit kapok?
Panasz hangján megszólaló lelkiismeretem válaszol.
– Mim van? – Mit adhatnék, amit

még oda nem adtam?
– Szabadságom? – Hát az már nincs!

– Vagyonom? – Soha nem volt!
– Akkor fiatalságom? – Oh, az csak lepkeként elillant hiú ábránd volt!

– Egyedül a szívem van még. De az értéktelen, mert hosszú időn keresztül dúló háború okozta repedések szabadlaják. Amúgy is, mikor utoljára odaadni készültem a félelem színre lépve figyelmeztetett: – Hátha nem bírja tovább és pont most törik ezer szilánkra!

És akkor odasimult Ő a Ra-

gyogó szívem szegletére és meggyógyította mindent betöltő szeretetével.

– Ismét megszólalt biztató hangként lelkem húrján.

– Add nekem, majd én vigyázok rá egy földi léten át, és az örökévalóságban is.

Így hát, hogy odaadtam roncs szívem, a legtöbbet mégis én kaptam, és azóta pajzsként szívemen a Megtörtetett győztes nevét hordom.

Kiss Sándor Lajos
(*BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével*)

Bensőnk

Öt éve dolgoztam a szociális otthonban, amikor a főnökség át-helyezett az A osztályról a C-re. Szokatlan volt az új részleg kisterületű betonkockájában ápolni, szemben az A osztály 50 méteres vályogfolyosóival. S lényegesen könnyebb: itt 14 fennjáró idős lakott, amott 65 ágyban fekvő.

Hamar megbarátkoztam a lakókkal és a viszonylag egyszerűbb ellátást igénylő problémáikkal. Ahogyan teltek a hónapok, megismertem Laci bácsit, aki ke-rekesszékeivel derűsen kavillált (manőverezett) az udvaron, etette a koszos, hiányos fülű macskákat, dianás cukorkát vásárolt a sarki kisboltban szobatársainak szíves-ségből, és volt egy gyereknagysá-gú, szakadt mackója, akivel együtt aludt, és még az ápolók se nyúlhattak hozzá ágyhúzáskor. Laci bácsi humorizált mindenki-vel - ha kellett, ha nem; amputált lábait sosem siratta.

Lassanként megismertem a C osztály másik Laci bácsiját is. Ke-veket beszélt, magáról alig. Szom-orúságát még az is észrevette, aki harsánykodóan leginkább csak magára figyelt. Próbáltam beszéd-re bírni a kötelező udvariassági körökön kívül - csekély sikerrel.

Karácsony közeledtével a bá-natos Laci bácsit ellepték a roko-nok. Mikuláskor dédunokák ültek az ölében, adventben unokák, ve-jek, sógornók álltak az ágya körül. Laci bácsi hangulata mit sem vál-tozott: csak merengett, vagy aludt a fal felé fordulva. Mindeközben a másik Laci fenyőágot kerített a kertből és füttyörészve díszítgette. Kérte, hogy ha nincs terhemre, segítsen ki őt még néhány retró üveggömbbel.

Szentestére is munkába osztot-tak, és elhatároztam, hogy a lakó-kat meglepem valami aprósággal egyenként. Laci bácsit természet-e-sen üveggömbbel, a többieknek

mézeskalácsot és aranyporos tobozdíszít vittem. De a szomorú Laci már aludt, csak letettem az asztalkájára. Fejcsóválva nyitot-tam ki a két Laci gondozási kar-tonját a lelegején, csak úgy, kí-váncsiságból. Csodálkozva ol-vastam, hogy a vidám Laci a hajléktalanszállóról költözött ide két éve, a szomorú Laci pedig eredetileg dr. XY.László, hajda-ni körzetes gyerekorvos.

Az újév első napjaiban azzal fogadtak a kollégák, hogy a dok-tor Lacit családja kiköltözteti és haza viszi. Mindeközben a vi-dám Laci dudorászva bontotta a fát, és hozzátartozók híján min-ket kínálgatott az ünnepről ma-radt linzereivel.

A karácsony belül, a ben-sőnkben születik meg, nem a körülményeinkben.

Zsóka

Mi tekinthető nekem ünnepnek?

Sokféle ünnep van illetve ese-mény, amely számomra ünnep. Fontos ünnep nekem a szerette-immel kapcsolatos esemény, pl: születésnap. Édesanyám születés-napja igen fontos nap volt mindig nekem. Nem telt el úgy év, hogy ne ünnepeljük meg, ugyanis tőle kaptam egy csodálatosan szép életet a szerető Isten után. Fontos események az életemben még a szerető gyermekeim születésnap-jai is. Gyönyörű csodák ők is az életemben. Igaz, jelenleg még nem áll módomban velük közö-sen ünnepelni, de ez nem jelenti azt, hogy még ha nélkülük is kell ünnepelnem, ne tenném meg. Függetlenül a távolságtól mely elszakít tőlük, nem feledkezem meg róluk, mindig kapnak aján-dékot, sőt mi több, a zárkatársaimmal is megemlékezem róluk. Minden évben az adott napon ké-szítek sütit és azt a zárkatársakkal együtt fogyasztjuk el, így tudok

jelenleg az ő napjukról megem-lékezni!

Karácsony!

Az egyik legfontosabb ünnep az életemben. Elsősorban a Megváltó Úr Jézus születésnap-ját ünnepeljük, valamint a Sze-retet ünnepe ez a nap! Sajnos sokan nem vesznek tudomást erről a napról, pedig igen fontos eseményre emlékezik ez a nap. Az a tapasztalatom, hogy nem-csak ezen a napon kellene a Szeretetnek ajtót nyitnunk, ha-nem életünk többi napján is. Mennyyel szebb lehetne az élet a Földön, ha a Szeretet az éle-tünk többi napján is jelen lenne, de sajnos ez merőben nincs így. Ki merem jelenteni azt, hogy egyetlen ember szívében sincs akkora és végtelen szeretet, mint a Jó Istennek. Sajnos na-

gyon sok az az ember, aki nem is ismeri a Szeretetet, és fogalma sincs arról, mi a szó jelentése. Karácsonykor összegyűlnek a családok és eltöltenek együtt két-három napot szeretetben, békes-ségben. De itt felmerül a kérdés! Miért csak Karácsonykor tesszük ezt? Lehetne úgy élni az életet, hogy minden nap Karácsony le-gyen! Karácsonykor félre tudjuk tenni a haragot, gyűlöletet. Ha ekkor meg tudjuk tenni, az év többi napján miért nem vagyunk erre képesek?

Testvéreim! Szívemből kívá-nom, sikerüljön úgy élnünk éle-tünket, hogy mindennap Kará-csony legyen!!!

Áldott, Békés, Boldog Kará-csonyt Kívánok mindannyió-toknak, a Jó Isten Áldása legyen rajtatok! Ámen!

Vörös Csaba
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

Nekem az ünnep az Ünnepe!

Ha megkérdeznék tőlem, mi tekinthető nekem ünnepnek, valószínűleg úgy fogalmaznám meg, hogy egy különleges eseményről való megemlékezés. De ennél sokkal több. Persze ez attól is függ, mennyire fontos nekem. Én személy szerint az ünnepeket három nagy csoportra bontom.

Az első a Szent ünnepek, amikor nem magunkat vagy a környezetünket ünnepejük, hanem hálás szívvel emlékezünk meg Istenről. Minden embernek tiszta szívből kívánom, hogy az ünnepeket annyira megtisztítva, lecsupaszítva és közvetlenül élhesse meg Istennel, mint egy bezárt ember távol a világ üres pompáitól.

A második csoport az általános ünnepek amikor valami történelmi eseményre emlékezünk. Ezek is rendkívül fontosak szerintem mert ezek az alkalmak emlékeztetnek minket, hogy a közös múlt összeköt mindannyiunkat a különbözőségeink ellenére is.

A harmadik csoport a családi ünnepek: születésnap, névnap, évfordulók.

Ám a Karácsony nem ilyen! Az ünnepeket egymás felé fordulva, szeretettel éljük meg. Viszont a Karácsony nem függ attól, hogy családban vagy egyedül vagyunk, **MERT NEM ROLUNK SZÓL!** Ezért akár egyedül, akár a családdal vagyunk, imádkozó szívvel forduljunk Isten felé, és adjunk hálát azért a kegyelemért, hogy testet öltött a szeretete.

És végül egy jó tanács: ha valamiért sajnos nem tudunk a mássikkal lenni az adott családi ünnepen, akkor áldozzuk azt a napot arra, hogy imádkozzunk az illetőért és az első adandó alkalommal mondjuk el neki, mennyire hálásak vagyunk azért, hogy az életünk része.

És végül még három ötletet szeretnék megosztani, ami segít abban, hogy az ünnepet teljes valójában élhessük meg. Az első és legfontosabb az, hogy felejtjük el a tegnapot és zárjunk ki minden zavaró tényezőt, engedjük el a szürke hétköznapi darálóját. A második, készítsük fel magunkat és a környezetünket azzal, hogy

megtisztulunk, hiszen a fehér abroszt sem tesszük koszos asztalra. És végül csak hagyjuk magunkat megnyílni annyira, hogy az utolsó atom is a testünkben ezzel rezonáljon.

Szeretnék mindenkinek áldott és békés karácsonyi ünnepeket kívánni és találkozunk a Jászol mellett.

A Forrás.

Olyan nekem az Úr szeretete, mint a reggel első napsugarának simogató melegsége, így hát nem csoda, hogy ragyog az életem, mert az én Istenemé vagyok, testestül, lelkestül, és minden jó, amit tenni tudok, csak Őáltala, Őérte és az Ő dicsőségére tehetem, mert nélküle semmi sem lennék. De vele tudom, hogy bármi lehetek, ha a hitem legalább egy mustármagnyi, mert ha hegyeket mozdíthatok akkor szíveket is gyógyíthatok.

Kiss Sándor Lajos
(BVOP Kommunikációs
Főosztály engedélyével)

♥	1 M2	1	3 5	6	9	11	13	♥
M1	B							I
2						3 12		
4				5 7				
6		7 4						
8								
9		10 2			11 10			14
12				13 8				
♥	B							♥

VÍZSZINTES:

1. -ka, -..., kicsinyítő képző
2. földönkívüli lény
3. anyja neve, röv.
4. férfinév
5. igazi, angolul
6. rend közepe!
7. a lépcső aljára jutok
8. orosz vezetéknev
9. spanyol autójelzés
10. német nagymami
11. unszoló szócska
12. Luigi becézve
13. Zoltán becézve

FÜGGŐLEGES:

1. királyi fejék
2. Jupiter egyik holdja
3. ész
4. élénk virágú növény
5. melodikus
6. .../off gomb
7. ENA
8. dehogy!
9. tárolók (takarmány)
10. a szélein zárt!
11. névelő
12. Michael ..., üzveg szárm., am. színész
13. finn nemzeti eposz
14. olasz autójelzés

Ünnepi nyitvatartás

Mi jut eszembe az ünnepről?

Először az adventi vásár, ahol tömeg van, drágaság és karácsonyi zene, amitől még a legmelegebb szívű embernek is egy hét után hányingere támad. Másodszor az, hogy ilyenkor bezár a Tesco, vagy legalábbis megváltozik a nyitvatartása.

Nem tűnik nagy ünnepnek a bezárt bolt és a szirupos belváros.

Mi tehát az ünnep?

Valami naptárilag deklarált nap: a kereszténységből örökölt, állami vagy családi alkalom. Az állami ünnep nekem többnyire csak egy nap, amikor nem kell dolgozni, nem ünnep; ugyanígy a családi alkalmak is, attól eltekintve, hogy akkor dolgozni kell.

A karácsony és húsvét, pünkösd, más ünnepek... Hallom néha, minek készülni, a karácsony akkor is eljön, ha nem teszünk semmit. Mégis, a karácsonyt az teszi karácsonnyá, hogy készülök rá, anélkül csak „hosszú hétvége”.

Várakozás szempontjából sokkal jobban szeretem a húsvétot. Számomra az év csúcsa a Szent Három Nap liturgiája a katolikus egyházban, nincs akkora hűhó, mintha ma is csendben történne, mint először: tanúk nélkül. A legelső pünkösd katarzis volt: szélzúgással, látványos lángnyelvekkel, még látványosabban a nyuszi apostolok felbátorodásával. Ha valamelyik ünnepnek csinnadrattát kéne adni, ez lenne az.

Mi teszi számomra az ünnepet ünneppé?

1. Az ünnepre készülni kell, nem tud csak úgy hirtelen lecsapni. „Ha például délután négykor érkezel majd, én már háromkor elkezdek örülni. Minél előrébb halad az idő, annál boldogabb leszek. Négykor már tele leszek izgalommal és aggodalommal; fölfedezem, milyen drága kincs a boldogság. De ha csak úgy, akár-mikor jössz, sosem fogom tudni, hány órára öltöztessenem díszbe a

szívemet...” (A kis herceg)

2. “Szükség van bizonyos szertartásokra is.(...) Attól lesz az egyik nap más, mint a másik, az egyik óra különböző a másiktól.” (uo.) Voltak diákjaim, akik a szülők hitét követve semmi ünnepet nem tartottak. Egyik hét a másik után. És megint, és megint.

3. A társaság kulcsfontosságú. Amikor azokkal vagyok körülvéve, akiket szeretek, akik szeretnek. Egy megbeszélte találkozó is lehet igazi ünnep.

4. Nem vágyódom máshová. Szeretem a „jó nekünk itt lenni”-érzést. Bárcsak soha ne lenne vége.

Tavaly karácsony előtt lehetőségem volt a Mécsessel személyesen átadni az ajándécsomagokat a börtönben. Talán az volt az igazi karácsonyom, távol a giccsbe fulladt várostól.

Réka

Mit jelentenek nekem az ünnepek?

Az ünnepek kapcsán először gyermekkorom ünnepi alkalmait jutnak eszembe, a készülődés, ünnepi hangulat, finom ételek, ünnepi illatok, az örömteli együtt töltött idő. Legnagyobb ünnepünk a Karácsony volt, és a Húsvétot, születésnapokat, névnapokat is megünnepeltük, sőt szüleink házassági évfordulóját is.

Az előkészületek során a takarításban, bevásárlásban, főzés-sütésben való részvételt nem mindig szerettem, de részt vettem benne. Az ajándékvásárláshoz, és különösen az ajándékkészítéshez már sokkal több kedvem volt. Karácsonyi és húsvéti díszeket is szívesen fabrikáltam. A vallási ünnepek előtt szüleink a lelkünk felkészítését is fontosnak tartották, hogy az ünnepeken tiszta lélekkel álljunk Isten előtt. Aztán az ünnepek örömteli percei következtek, melyek közül többre maig emlékszem.

Karácsony Szentestéjén, amikor összegyűlt a rokonság, a „Mennyből az angyal” éneklése közben mindig nagy öröm töltött el, mert a meghitt percekben úgy éreztem, Jézus velünk van. Az ajándékok átadása után az ünnepi asztalhoz ültünk, közben egy kistányéron oda volt készítve egy szép alma, annyi szeletre vágva, ahányan voltunk, és Nagymamám így kínálta: „Egyen mindenki egy szeletet, hogy együtt maradjon a család!”

Minden nagyobb ünnepnek megvoltak a maga hagyományos ételei. A Karácsony a halászlé és rántott hal, a Húsvét a sonka és főtt tojás nélkül elképzelhetetlen volt.

A vallási ünnepek igazi tartalmát a templomi ünnepi szertartásokon éltem meg, ahová a családom mindig együtt ment ünneplőbe öltözve. Aztán a szí-

vünkben vittük magunkkal haza az örömteli érzéseket.

Gyermekkorom ünnepi hagyományait igyekszem a saját családomban is megtartani, gyermekeimnek továbbadni.

Ma már a televízió, rádió vallási műsorai is segítenek az ünnepekre való lelki készülődésben, és az internet sok jót is hordoz ezen a téren. Különösen Karácsony előtt az adventi időben, vagy Húsvét és a Pünkösd előtti időszakban is találhatunk ünnepi előkészületet segítő műsorokat.

Úgy gondolom, akkor teljes az ünnep, ha meghívjuk rá Teremtő Atyánkat, legjobb barátként Jézus Krisztust, és a Szentlelket, hiszen szent jelenlétükben lesz teljes az örömünk.

Kívánom, az ünnepeken, és persze máskor is, mindannyian fogadjuk be Isten határtalan szeretetét és áldását!

Sok szeretettel: Edit

Mi tekinthető nekem ünnepnek (és mi nem)?

Az ünnep egy különleges nap, amikor kitörünk a hétköznapokból és átadjuk magunkat valaminek, ami épít minket és családjunkat, közösségünket. Ad valamit, amit más napok nem adhatnak. Rituálét, hagyományt, elcsendesedést. Az *elcsendesedés*, *megpihenés* szavak már mint afféle jó közhelyek, hozzátapadtak az *ünnep* szóhoz, talán ezt várjuk az ünneptől, hogy így írjuk le? Szerintem igen. A közhely az közmegegyezéses...

Ha az ünnep szó elhangzik bárhol a világon, jó eséllyel a karácsonyra fog tovább asszociálni akárki. De nekem a karácsony nem ünnep, hanem „csak” karácsony. Rendszerint először október táján szokott eszembe jutni minden évben, hogy közeledik. Ilyenkor lelkes vagyok, várom. Aztán mint egy mézeskalácsszagú mérges gáz, bekúszik mindenhova és eláraszt mindent, pil-

lanatok alatt. Elvárásai vannak és diktál. Diktál hétfogásos menühöz bevásárlólistát, kívánságlistát és teleírja a határidőnaplót könyörtelenül, olyankor megmondja, mikor-kivel kell találkozni. Belevilágít a szemembe és elvakít leddel, csillagszóróval. Borvirágos arcú Coca-Cola mikulásnak öltözik és belekiabálja a fülembe, hogy HO-ho-ho-ho és közben veszettül rázza a csengőjét. Ijesztővé és fárasztóvá válik. Egyesek szerint a karácsony az ötödik évszak. Elcsendesedés? Megpihenés? Hát... nem is tudom. Talán mások számára az ünnep lehet hangos és intenzív? Szerintem a „buli” hangos és intenzív és az másra is való.

Lehet, hogy furcsa lesz ezt „ünnepi időszakban” olvasni, azonban az én kedvenc ünnepem a halottak napja. Nem, nem azért, mert fanatikus vagyok, netalán gót vagy sátánista. Azért fontos és szép nekem, mert ez az ünnep az,

amikor valóban, tisztán, egyszerűen át tudok szellemülni. Ez az ünnep nem vár el tőlem semmit és számomra ez nagyon sokat segít. Nem terjeszkedik, nem követel. Csak kimegyek a temetőbe, gyertyát gyújtok, fázósan összehúzó magamon a kabátot és körülnézek. Csend és sötétség. A gyertyák és a virágok halkán elmesélik azt a rengetek szeretetet, ami az emberek között van és volt. Ezt csak az hallja meg, aki figyel.

Lehetne a karácsony is ünnep egyszer? Valakinek a születésnapja? Adhat egy kicsit egyéni, mélyebb megélést valaha? A viszonyulásunk rajtunk múlik, én kívánom mindnyájunknak, hogy ünnep legyen ez is és az összes, áldott és szép, ebben a rettenetes nagy zajban.

Anna

Ünnep: lenni vagy nem lenni?

Karácsony idején... A boltok hetek, hónapok óta mindenféle csillogó, fényes, vonzó termékkel próbálják kicsalni zsebünkből a pénzt. Hajszolt emberek vadászszák az ajándékokat, vásárolnak fel hatalmas mennyiségű alapanyagokat a főzéshez, díszítéshez. A viták, súrlódások sokasodnak, az ünnepre való szorgalmas készülődés közepette egymás idegeire megyünk, egymás méltóságát figyelmen kívül hagyva adunk és kapunk sebeket. Ezeket aztán mosolyogva próbáljuk elviselni: a szeretet ünnepén muszáj mindenkit szeretni, nem?

Ünnep ez így? Számomra nem. Az ünnep az valami szent és szép dolog, amely az összetartozást és az összetartást, az egymás iránt érzett tiszteletet és szeretet mutatja meg. S ha így tekintek rá, akkor akár valóban minden nap lehet ünnep. Akár egy egyszerű munkás hétköznap is, amikor a bevásárlás közben

eszembe jut, hogy édesapám szereti az étcsokit és veszek neki egyet, vagy véletlenül rábukkanok valahol a Dianás cukorkára, amit meg édesanyám szokott enni és ha már ott vagyok, viszek belőle és meglepem. S milyen jó látni a mosolyukat, a csillogó szemüket, hogy „*nahát, eszébe jutottam, emlékezett! Szeret és számítok neki!*” Ugyanígy ünnep lehet az is, ha egy húzós hét végéhez érve végre tudok egy jót beszélgetni a családommal egy forró kávé mellett. Persze, vannak a tipikus nagy ünnepek, mint pl. a születésnap, esküvő, karácsony, húsvét... Mit szerettek ezekben igazán? A jó beszélgetéseket. Ezek persze magyar módra közös étkezéssel járnak. S az én családomban közös játékokkal is. Így sokat nevetünk és hálásak vagyunk egymásért, az életünkért. Nem kell hozzá sok minden: csak oda-

szánt idő – na jó, meg néhány ízletes fogás. De mivel mindenki hoz valamit, a végén egészen változatos és tiszteletreméltó mennyiségű ételből válogathatunk - anyagi csőd nélkül. Még maradék is akad, amit hazavihetünk.

S ha már aktuális ünnepként itt a karácsony?! Milyen jó, hogy ünnepelhetjük a Megváltó születését, hiszen ez azt jelenti, hogy van Megváltónk! Jézus Krisztus születésnapját méltón úgy tudjuk megünnepelni, ha közösségben vagyunk. Istennel és embertársainkkal. Békességben, szeretetben. Nem kell hozzá sok: szeretet, odafigyelés, tisztelet, ráfordított idő. Ennyi az egész. Nem olyan bonyolult, ha meghalljuk a szív szavát a világ zajában. Megoldóképlet: Ünnep = Szívmelegség.

Klári

Humor

Kínai turista

Egy kínai turista beszáll egy taxiba Budapesten, és ad egy csomó pénzt a taxisnak, hogy körbe vigye a városban. Mennek a rakparton, egyszer csak megkérdezi a kínai:

- Ez mi? – mutat rá a Várra.
- Ez a budai vár.
- És mennyi ideig épült?
- 500 évig – válaszol a taxis.
- Nálunk egy illet 10 év alatt felhúznának – mondja a kínai.

A sofőr morgolódik egyet, de nem szól semmit. Kis idő múlva jön az újabb kérdés:

- És ez mi?
- Ez a Lánchíd.
- És mennyi ideig épült?
- Hét évig – válaszol a taxis.
- Nálunk egy illet másfél év alatt felhúznának – büszkélkedik a kínai.

A taxisnak vörösödik a feje, de nem szól semmit.

Pár perc múlva megérkeznek a Parlament elé, és a kínai rögtön kérdezi:

- Ez mi?
- Mit tudom én, tegnap még nem volt itt!

Kopogtatnak a Mennyország kapuján.

Szent Péter kiszól: - Mi az?

Mire a válasz: - Nem mi az, hanem ki az!

Erre Szent Péter: - Már megint egy tanár néni.

Rendszeres délutáni szunyókálással elkerülhető az öregeedés.

Különösen, ha ezt autóvezetés közben teszed.

Haldoklik az öreg Samu. Az ágy mellett ül a hűséges Ráhel, a kezét szorongatva

Azt kérdi suttogva az öreg: - Ráhel kedves, ugye velem voltál, mikor a nyilasok elvették tőlünk a boltunkat?

- Ott voltam, Samu.
- És velem voltál, mikor elvittek minket a koncentrációs táborba?

- Veled voltam, drágám.
- Velem voltál akkor is, mikor a kommunisták elvették a második boltunkat is?

- Akkor is veled voltam, egyetlenem.

- Ráhel, te nem hozol nekem szerencsét!

- Asszonyom! Elgázoltam a kaskát, hogy tehetném jóvá?

- Menjen a hátsó udvarba, a tyúkok már várják.

Nagypapa sétál unokájával a parkban, amikor szembejön velük a tanítónéni.

- Bújj el gyorsan, nem mentél ma iskolába!

- Bújj el te, nagypapa, mert neked ma volt a temetésed!

Az ember legelnyomottabb testrésze a fenéke. Súlyosan megosztott, társaságban nem szólalhat meg, és utoljára látja az újságot.

- Kedves uram, az anyósa nagyon rosszul van. Készüljön fel a legrosszabbra...

- Doktor úr, arra kérem, úgy kezelje, mintha saját anyósa lenne!

Ha medvével találkozol az erdőben, nem kell félned többé a kullancsoktól

Egy anyának ugyanabban a hónapban ment férjhez a lánya, és nősült meg a fia. Egyik nap felhívja őt az egyik barátnője:

- Milyen a vejed?

- Ó, remek ember! Hagyja, hogy a lányom késő délelőttig aludjon, elvárja, hogy rendszeresen járjon szépségszalomba, és minden este elviszi vacsorázni.

- És milyen a menyed?

- Vele nem ilyen rózsás a helyzet. Késő délelőttig lustálkodik az ágyban, állandóan a szépségszalomban lopja a napot, és mindennap a vacsorát étteremből hozatja.

Már hetedszerre sem sikerült eltalálnia a vénámat, nővérke! Döntse már el, hogy most vért vesz tőlem, vagy tetoválni akar?

Az élet csak addig tart, amíg a cédula a csuklódról lecsúszik a nagylábujjadra. A köztes időt illik tartalmasan eltölteni!

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.
mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyhazmegye.hu